

TKP 1986 ULUSAL KONFERANS TEZLERİ

Türkiye Komünist Partisi'nin
SİLAHLI KUVVETLERE İLİŞKİN
REFORM PROGRAMI

ULUSAL DEMOKRASİ VE ORDU

•

Türkiye Komünist Partisi'nin
BARIŞ, ULUSAL GÜVENLİK
VE ULUSAL EGEMENLİK
ALTERNATİFİ

TUSTAV

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

TKP 1986 ULUSAL KONFERANS TEZLERİ

Türkiye Komünist Partisi'nin
SİLAHLI KUVVETLERE İLİŞKİN
REFORM PROGRAMI
ULUSAL DEMOKRASİ VE ORDU

TÜSTAV

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ

Herausgeber
ERMIS Verlag
Postfach 10 10 16
4300 ESSEN 1

RWS - Druck
Roland Wilden
4000 Düsseldorf

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 6. Plenumu'nda onaylanan "TKP'nin Silahlı Kuvvetlere İlişkin Reform Programı" yapılacak tartışmalardan sonra TKP 1986 Ulusal Konferansı'nda son biçimini alacaktır.

"Demokratik Türkiye'nin ordusu nasıl bir ordu olmalıdır?" sorusuna TKP'nin getirdiği yanıtı içeren bu program TKP Programı'nın ulusal demokrasi bölümündeki konuyla ilgili yaklaşımın ayrıntılandırılması ve somutlanmasıdır.

Günümüz Türkiye'sinde barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme sorunları ordu sorunuyla içiçedir. Bu, giderek daha açık biçimde gözler önüne seriliyor. Ordu konusu kamuoyunda daha açık tartışılmaya başlanıyor. Diktatörlüğün ağır baskıları ortamında ve ordu üstyönetiminin politik iktidarda kilit noktaları işgal etmeye devam ettiği koşullarda bu tartışmanın gelişmesi demokrasi mücadelesi açısından çok büyük önem taşıyor.

TKP, "Silahlı Kuvvetlere İlişkin Reform Programı" ile bu sürece kendi katkısını yapmak istiyor. TKP bu programdaki görüşlerini demokrasi isteyen bütün güçlerin tartışmasına sunuyor.

TKP bu programa son biçimini verirken öteki demokrasi güçlerinin ve tartışmaya katılacak bütün yurttaşların eleştirisi ve önerilerini dikkate alacaktır.

**Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi**

GİRİŞ

Türkiye'mizin onlarca yıldır birikmiş ve her geçen yıl artan ağır ekonomik, sosyal, kültürel sorunları var. Bu sorunların çözüm yoluna koyulabilmesi için, açıktır ki, dışarda barışa ve güvenliğe, iyi komşuluk ilişkilerine, içerde demokrasiye ihtiyacımız var. Heran kendi irademiz dışında çıkabilecek bir savaşa sürüklenme tehlikesi altında ve diktatörlük koşullarında hiçbir sorun çözüm yoluna sokulamaz. 12 Eylül 1980'den bu yana geçen süre bunu çok açık gözler önüne serdi. Barış, ulusal güvenlik ile demokrasi, altını çizerek söylemeliyiz ki, kalkınma ve toplumsal gelişmenin vazgeçilmez iki temel önkoşuludur.

Barış ve ulusal güvenlik ile demokrasi sorunları silahlı kuvvetler sorunuyla sıkı sıkıya bağlıdır. Barışın korunması, yurt savunmasının güvence altında olması, demokratik bir rejim ancak ulusal çıkarlara bağlı, halkın demokratik özlemleriyle uyum içinde bir ordunun varlığı koşullarında olanaklıdır. Ülkemizin tarihi ve bugünkü durum bunu çok çarpıcı biçimde doğruluyor.

Bugün ABD ve öteki önde gelen NATO ülkelerinin yöneticileri ülkemizin emperyalizmin bir "ileri karakol" olarak işlev görmesini istediklerini açık açık dile getiriyorlar. Türk Silahlı Kuvvetleri'ne emperyalizmin bölgemizdeki jandarması rolünü biçiyorlar. Ordu üstyönetimi bu rolü benimsiyor ve orduyu bu role göre hazırlıyor, Silahlı Kuvvetler

mensuplarına bu rolü benimsetmek için her türlü önlemi alıyor. ABD emperyalizminin saldırgan planlarına göre düzenlendikçe ordu yurt savunması görevinden uzaklaşıyor, bölgede bir gerginlik etmeni durumuna geliyor.

Yurt savunması görevinden uzaklaşan ordu içerde de demokrasiye karşı bir işlev görüyor. 12 Eylül darbesi, faşist diktatörlük, 1982 Anayasası, bütün bunlar halkımıza ordu eliyle dayatıldı. Ordu işçilerin, öteki emekçilerin, demokrasi isteyen güçlerin, Kürt halkının üzerine sürüldü. Kışlalar işkence merkezleri oldu. Askeri cezaevlerinde politik tutuklulara insanlık dışı eziyetler yapıldı, cinayetler işlendi. Bütün bunlar sona ermedi. Ordu üstyönetimi Milli Güvenlik Kurulu (MGK) aracılığıyla ve başka yollardan hâlâ iktidarda söz sahibidir.

Bu duruma nasıl son verilecek? Ordu nasıl Amerikan çıkarlarının değil, ulusal çıkarların bekçisi haline gelecek? Yeni askeri darbelerin önüne nasıl geçilecek? Demokratik rejime bağlı bir ordu hedefine nasıl ulaşılacak? Bunlar ülkemiz açısından yaşamsal önem taşıyan sorunlardır.

Bu sorunlar ancak barış ve demokrasi isteyen bütün güçlerin ortak mücadelesiyle çözüme ulaştırılabilir. Bunun için de barış ve demokrasi isteyen bütün güçlerin "Nasıl bir ordu?" sorusuna ortak bir yanıt bulabilmesi gereklidir.

Gerek sivil demokrasi güçleri, gerekse ordu üstyönetiminin emir-komuta zincirini kullanarak orduya bugün verdiği rolü benimsemeyen ordu mensupları bu konuda her çabayı göstermelidir. Ordu bugünkü durumda kaldığı sürece halkın özlediği demokrasiye ulaşmak, her türlü demokratik gelişmenin ipotek altında tutulmasına son vermek olanaklı olmayacaktır.

Demokratik bir rejimin kurulması, devletin demokratikleştirilmesini zorunlu kılar. Ordu devletin özel silahlı organıdır. Orduyu dışarda bırakan, onu demokratikleştirmeyi öngörmeyen bir demokrasi programı, o nedenle, hiçbir zaman sonuç alıcı olmayacaktır. TKP bütün bunları dikkate alarak silahlı kuvvetlere ilişkin köklü bir reformu demokrasi mücadelesinin vazgeçilmez bir hedefi olarak görüyor.

12 Eylül ve sonrasında yaşananlar, çok geniş güçlerin ordu sorunundaki yaklaşımlarını gözden geçirmesini getirdi. 12 Eylül darbesi ve genel olarak ordunun rolü giderek daha geniş kesimlerce sorgulanmaya başlandı. Evren-Özal yönetiminin, ordu üst yönetiminin bütün baskı ve tehditlerine rağmen, ordu konusu yavaş yavaş bir tabu olmaktan çıkıyor.

TKP bu programda ele alınan konuların ve öne sürülen görüşlerin olanaklı olduğu kadar geniş tartışılmasının bu sürecin hızlandırılmasına da katkıda bulunacağına inanıyor.

Sonuç alıcı bir reform programı, somut sorunları doğru belirlemek ve bunların gerçek nedenlerini eksiksiz ortaya koymak zorundadır. O nedenle, somut çözüm önerilerini öne sürmeden önce, "Bugün Silahlı Kuvvetler ne durumdadır?" ve "Silahlı Kuvvetler bu duruma nasıl geldi?" sorularını yanıtlamak gerekiyor.

BUGÜN SİLAHLI KUVVETLER NE DURUMDADIR?

Bugün Silahlı Kuvvetler birçok bakımdan emperyalizme bağımlı durumdadır. ABD emperyalizminin çokyönlü etki ve denetimi altındadır. NATO üyeliği Silahlı Kuvvetler'in ulusal güvenliğin, yurt savunmasının, gereklerine göre değil, hayali bir "Sovyet tehdidi"ne göre örgütlenmesini ve hazırlanmasını getirmiştir.

1970'lerin ikinci yarısından bu yana ABD emperyalizmi NATO'ya yeni saldırgan konseptler dayatıyor. Silahlanma yarışını, uluslararası gerginlikleri tırmandırıyor. ABD emperyalizmi dünya çapında bir nükleer savaşa hazırlanıyor. Bu koşullarda, Türkiye ile ABD arasında imzalanmış olan ikili anlaşmalar, özellikle de 1980'de yürürlüğe sokulan "Savunma İşbirliği Anlaşması" (SIA) ile 1982'de imzalanan "Mutabakat Belgesi", diktatörlüğün ABD ile doğrudan "stratejik işbirliği"ne yönelmesini getirdi. Bunun sonucunda ordu artan ölçüde ABD emperyalizminin sosyalist ülkelere ve Ortadoğu'daki antiemperyalist güçlere karşı saldırgan amaçlarına göre yönlendiriliyor.

– Emperyalist askeri doktrinlerde Türkiye ordusu ABD ve NATO'nun Ortadoğu'daki bekçisi, ileri karakoludur, olası bir savaş durumunda NATO'nun ilk ateşe sürülecek "ucuz asker"idir.

– Silahlı kuvvetler, silah, cephane ve askeri teknik bakımından emperyalizme tamamen bağımlı durumdadır.

– Silahlı Kuvvetler'e silah temininde, emperyalist devletlere borçlanma yönteminin kullanılması, mali bakımdan da emperyalizme bağımlılık getirmektedir.

– Silahlı Kuvvetler'in eğitimi ve ideolojik yönlendirilmesi, tümüyle ABD doktrinlerine göre yürütülmektedir.

– Türkiye NATO içinde hiçbir şekilde eşit haklı bir bağlaşıklık durumunda değildir. Emperyalizme çok yönlü bağımlılık, orduyu, NATO içindeki sayıca ikinci büyük ve ulusal gelirden aldığı pay bakımından üçüncü büyük ordu olmasına karşın, en az sözü geçen, en çok aşağılanan ve ABD'nin her dediğini yapmak durumunda bırakılan bir ordu durumuna düşürmüştür. Orduya NATO üyeliği ve ikili anlaşmalar aracılığıyla yüklenilen emperyalist çıkarları koruma misyonu, onun gelişmekte olan ve emperyalizmle çelişkileri bulunan bir ülkenin ordusu olması durumuyla derinden çelişiyor.

– ABD Türkiye ordusunu kendi çıkarlarına göre düzenlenmesini kolaylıkla sağlayabilmekte, buna karşılık Türkiye'nin NATO'ya girmesinden bu yana tekrarlanan "Türk ordusunu modernize edeceğiz" sözleri hep havada kalmaktadır. ABD Türkiye'nin savunma gücünü artırmak gibi bir amaç taşımıyor. ABD'nin asıl çabası Türkiye toprakları üzerindeki üslerinde bulunan saldırı silahlarını artırmaya, buralardaki nükleer silahları çoğaltmaya yöneliktir.

– ABD emperyalizmi silah alımlarında vb. ilişkilerde verdiği rüşvetlerle elde ettiği ve ABD'de "eğitim"e giden subaylar arasından kazandığı kadrolar aracılığıyla ordu içinde yuvalanmakta ve kilit noktaları ele geçirmektedir.

– Örgütlenmesi ve hazırlanması emperyalist doktrinlere göre yürütülen Silahlı Kuvvetler'in dış ilişkileri de tek yanlıdır, ağırlıklı emperyalist ordularla ve emperyalizmin uydusu durumundaki ülkeler ordularıyla ilişkiler söz konusudur.

Bütün bunlar Silahlı Kuvvetler'in düzenlenmesini, hazırlanmasını, ideolojik ve politik tutumunu, toplumsal işlevini etkilemektedir. Her geçen gün yeni gelişmelerle ulusların bağımsızlığının ve egemenliğinin, halkların özgürlüğünün ve ilerlemesinin baş düşmanı olduğu kanıtlanan ABD emperyalizmine böylesi bir çokyönlü bağımlılık, ordunun görevlerinin ulusal çıkarların ve yurtsavunmasının gereklerinin tam karşısı yönde biçimlenmesini getiriyor.

■ Bugün Silahlı Kuvvetler büyük ve tekelci sermayenin dolaysız etkisi altındadır.

– Ordu mensuplarından kesilen aidatlarla oluşturulan OYAK, gerek tamamen kapitalist bir holding gibi çalışarak, gerekse özel kapitalist tekellerle işbirliğine girerek, büyük ve tekelci sermayenin ordu yönetimi ile içiçe geçmesinin aracı oluyor.

Öte yandan OYAK, subayların ticaret işlerine, kapitalist ilişkilere yakınlaşmasını getiriyor, egemen güçlerin elinde subayların kendilerini mülk sahibi sınıfların bir parçası olarak hissetmelerini ve halktan uzaklaşmalarını sağlamanın bir aracı olarak işlev görüyor.

– Silah alım işlerinde komisyonculuk yapan ve büyük ordu ihalelerini üslenen vurguncu kapitalistlerle ordu yönetimi arasında sıkı çıkar birlikleri oluşuyor.

– İşbirlikçi tekelci burjuvazi, emekli generalleri çeşitli şirketlerin yönetim kurullarına alma, ordu yöneticilerine ve yakınlarına şirketlerinin hisse paylarını verme, aile ilişkileri kurma gibi çeşitli yollarla ordu üst yönetimi üzerinde etki kuruyor. Daha alt rütbeli subaylara emekliliklerinde çeşitli iş olanakları sağlama yoluyla, subayları genel olarak büyük ve tekelci sermayenin amaçlarına bağlıyor.

Bütün bunlar, demokrasi karşıtlığı, işçi ve emekçi düşmanlığı son yıllarda gizlenemez biçimde gözler önüne serilen işbirlikçi tekelci burjuvaziye orduyu kendi çıkarları doğrultusunda etkileme ve yönlendirme olanağı veriyor.

■ Bugün ordunun iç işleyişi son derece antidemokratiktir.

– Subaylar ve askeri öğrenciler, yurttaşlar olarak politik haklardan yoksundur.

– Ordu içinde Türk-Kürt, alevi-sünni vb. ayrımlar yapılmakta, terfilerde, mesleki yetenek ve ulusal çıkarlara bağlılık yerine ordu üst yönetime bağlılık esas alınmaktadır.

– Ordu içinde aşırı disiplin cezaları uygulanmakta, bunlar sürekli daha da ağırlaştırılmaktadır. Erler üzerinde dayak ve küfür gibi en çağdışı yöntemlerle ağır baskı uygulanmaktadır. Erler devletten gelecek her türlü baskıya boyun eğecek yurttaşlar olarak şartlandırılmak istenmektedir.

– Ordu mensupları işkence vb. suçları işlemeye zorlanıyor.

Bütün bunlar, insanların aşağılanmasına, ezilmesine yol açıyor ve askerliği görev olmaktan çıkarıp ağır bir yük haline getiriyor.

■ Bugün Silahlı Kuvvetler’de eğitim ve ideolojik yönlendirme anti-komünist, antidemokratik, emperyalizm yanlısı ve barış ve yumuşama karşıtı bir temelde yürütülmektedir. Bu yolla ordu mensupları ulusal bağımsızlık ülkülerine,ülkesine ve halkına yabancılaştırılmaktadır.

– Kemalizm ulusal bağımsızlıkçı özü boşaltılarak emperyalizm yandaşlığı ve şovenizm olarak tanıtılmakta, Osmanlı İmparatorluğu’nun fetihçiliği yüceltilmekte ve Türk tarihi egemen güçlerin bugünkü çıkarları doğrultusunda çarpıtılarak yorumlanmakta, Silahlı Kuvvetler yurtsever geleneklerden arındırılmaya çalışılmaktadır.

– 12 Eylül darbesi övülmekte, ordunun emir-komuta zincirine bağlı kalarak darbe yapması, “vatan kurtarıcılığı” gibi gösterilmekte, subaylara demokrasi güçlerine karşı güvensizlik aşılarmakta, vatanın gerçek sahibinin ordu olduğu anlatılmaktadır.

Ordu mensuplarına sürekli halktan “üstün” oldukları propagandası yapılmakta, onların kişisel hırsları ve kişisel güç edinme içgüdüleri kamçılanmaktadır.

Bütün bunlarla subaylar yalnızca halka, onun barış, demokrasi, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme savaşımına değil, içinden çıktıkları sosyal kesimlere de karşı konumlara getirilmek, emperyalizmin ve egemen güçlerin, ordu yönetiminin çıkarlarını kendilerinin ve ülkenin çıkarlarıyla özdeşmiş gibi görmeleri sağlanmak isteniyor.

■ Silahlı Kuvvetler’in ulusal çıkarlara ve demokrasiye karşı bir işlev görmesi belli kadrolar eliyle gerçekleştirilmektedir. Bu kadrolar, ideolojik-politik olarak aşırı milliyetçi, şoven, Amerikancı ve gerici, faşist konumlardadır. Çeşitli çıkar bağlarıyla uluslarötesi ve yerli tekellerle bağlanmıştır. Genelkurmay’da MİT ve askeri istihbarat örgütünde Yüksek Askeri Şura’da kilit konumları ele geçirmiş ve dolayısıyla emir-komuta zincirini elinde tutan bu klik:

– Silahlı Kuvvetler’e içerde ve dışarda militarist bir işlev yüklüyor,

– Politik yaşamda silahlı kuvvetleri kullanarak emperyalizm ve egemen güçlerin çıkarları doğrultusunda özel bir rol oynuyor.

– Silahlı Kuvvetler’i parlamentonun ve kamuoyunun denetimi dışında tutarak kendi politik çıkarlarına göre yönlendiriyor.

Bugün ordu yönetimindeki Amerikancı, faşist, gerici kadronun:

– 12 Eylül 1980’den önce askersel darbe için gerekli terör ortamının oluşturulmasındaki rolü

– 12 Eylül darbesiyle açık anayasa suçu işlemiş olması

– 1982 Anayasası’nın yapılmasındaki ve halka zorla dayatılmasındaki rolü

– 12 Eylül darbesiyle elde ettiği ve daha sonra aldığı önlemlerle sağlamaştırdığı konumları kendi kişisel çıkarları için kullandığı

– Orduyu demokrasi güçlerine karşı bir baskı ve tehdit unsuru olarak kullandığı somut belgelerle ve sayısız kanıtlarla gözler önündedir.

■ Silahlı Kuvvetler’in ülkemizin ekonomik yaşamdaki rolü giderek daha da olumsuzlaşmaktadır. İç ve dış güvenlik gerekçesiyle ve NATO’nun saldırgan konseptlerine uygun olarak daha fazla silahlanma, Silahlı Kuvvetler’in toplum yaşamındaki ağırlığını artırma, militarizmi körükleme yoluyla, ordu üst yönetimi silahlanma harcamalarını olağanüstü artırıyor. Bu durum ülkenin kalkınmasını engelliyor, emperyalizme bağımlılığı körükliyor, sosyal sorunların daha da ağırlaşmasına yol açıyor.

■ 1982 Anayasası aracılığıyla ordu üst yönetimi eğitim, kültür ve kitle haberleşme kurumlarında yeni müdahale konumları elde etmiştir. Ordu üst yönetimi, NATO bünyesindeki Amerikancı propaganda aygıtının da yönlendirilmesiyle, gerek bu konumlarını kullanarak, gerekse ordudaki eğitim ve ideolojik yönlendirme faaliyetleri aracılığıyla ordu mensuplarının ve halk yığınlarının emperyalizm yanlısı, şoven, anti-komünist ve anti-sovyetik propagandalarla yanıltılması, koşullandırılması için yoğun bir çaba harcıyor.

■ “Türk ordusunun modernizasyonunu sağlamak” gerekçesiyle ve “milli silah sanayii kurmak” savlarıyla Özal hükümetince halktan top-

lanan vergilerle oluşturulan "Savunma Sanayi Fonu" yıllardır büyük fonlar biriktirmiş olan "Silahlı Kuvvetler Vakıfları" işbirliği ve yabancı tekeller ile ordu üst yönetimi için bir talan kaynağından başkaca bir şey değildir. Genel olarak sanayileşmeden vazgeçildiği koşullarda bu yönde atılan ve atılacak olan adımlar, Türkiye'de bağımsız bir silah sanayinin oluşmasını değil, F-16 savaş uçağı projesinin kanıtlandığı gibi, emperyalizme bağımlılığın daha da artmasını getirecektir. Oysa emperyalizme bağımlılık çerçevesinde ordunun modernizasyonu olanaklı değildir.

Öte yandan bu girişimler emperyalist silah tekelleri, ordu üst yönetimi, büyük bürokratlar ve işbirlikçi holdinglerin daha sıkı birleşmelerine, militarizmin sosyal-ekonomik ve politik dayanaklarının yeni bir nitelik kazanmasına ve ülkemizdeki çıkarları savaştan, savaş hazırlıklarından yana olan, halklararası düşmanlıklardan kâr uman, ABD askersel-sanayi kompleksine bağımlı yeni bir sosyal zümrenin oluşmasına ve ordunun modern militarizmin oyuncağı durumuna gelmesine yol açacaktır.

■ Bugün Silahlı Kuvvetler'e çizilen amaçlar ve verilen işlev ile onun sosyal-sınıfsal bileşimi arasında derin çelişkiler vardır. Ordunun ana yığını oluşturan er ve erbaşların ezici çoğunluğu emekçi çocuğudur. Subay ve assubayların çoğunluğu orta katmanlardan ve emekçi ailelerinden geliyor. Bu subayların sosyal statüleri aile kökenlerine oranla oldukça yüksektir. Ama bu, onların kökenlerini tamamen unuttukları anlamına gelmiyor. Bu durumda, orduya yüklenen işlev ile ordu mensuplarının çoğunluğunun nesnel çıkarları çelişmektedir. Bu işlev öteyandan Türk ordusunun gelişmekte olan, emperyalizmle nesnel çelişkileri olan bir ülkenin ordusu olmasıyla ve Silahlı Kuvvetler'deki ulusal bağımsızlığı, yurtsever geleneklerle de çelişmektedir.

Bu çelişkilerin üzerini örtebilmek için ordu üst yönetimi:

- Sert disiplin cezaları uygulamakta, erler üzerindeki antidemokratik baskıları artırmakta,
- Ordu mensuplarının ilerici görüşlerden ve güçlerden etkilenmesini önlemek için, onların sivil yaşamla ilişkilerini en aza indirmekte, yoğun antikomünist propaganda yapmakta, yurtsever gelenekleri yoketmeye çalışmaktadır,
- Subaylara rütbeye göre artan oranlarda ve öteki devlet memurlarından daha fazla maddi olanaklar sağlamakta,
- Subayların rüşvet, haraç, vb. yollarla ek gelir elde etmesini teşvik etmekte, böylesi durumlara göz yummakta,
- Profesyonel erbaş uygulamasına geçmeye hazırlanmakta,
- Subay ve assubay okullarına öğrenci alımında ve subayları terfi

ettirmede ideolojik-politik bakımdan seçmeci davranmakta,

- Subaylara, kendilerinin toplumun en seçkin kesimi, ordunun da ulusun kaderini belirleyen en önemli kurum olduğu yolunda propaganda yapmaktadır.

SİLAHLI KUVVETLER BU DURUMA NASIL GELDİ?

Silahlı Kuvvetler ulusal kurtuluş savaşı içinde kuruldu. Kökleri, Osmanlı devletinde 19. yüzyılın ilk yarısında başlayan yeni bir ordu düzeni kurma, orduyu modernleştirme çabalarına kadar uzanır.

Osmanlı döneminde çağdaşlaşma yolunda atılan ilk adım modern bir ordunun ve modern bir devlet bürokrasisinin kurulması çabaları olmuştur. Osmanlı devletindeki çağdaşlaşma çabalarının ilk ürününün yeni ordu düzeni olması, subayların çağdaşlaşma doğrultusundaki girişim ve adımların bir itici gücü olmasını getirmiştir.

Tutucu güçlere karşı mücadelede, ilk anayasa hareketlerinde, 1908'de meşruti düzene geçişte, gerici yöndeki çabaların önünü kesmede subaylar hep en önde rol almışlardır.

Aynı şey ulusal kurtuluş savaşı için de geçerlidir. Atatürk döneminin, cumhuriyetin ilk kuruluş yıllarının yönetici kadroları Atatürk'ün etrafında kümelenmiş ve ulusal kurtuluş savaşını başarıya ulaştırmış general ve subaylardır.

Cumhuriyetin ilk döneminde Silahlı Kuvvetler Atatürk yönetimine bağlı işlev görmüştür. Atatürk dönemi yarı-sömürgelikten bağımsızlığa, padişahlıktan cumhuriyete, feodalizmden kapitalizme geçiş dönemidir, uluslaşma ve aydınlanma sürecinde atılmış ileri bir adımdır. Asker kökenli politikacıların bu süreçte oynadıkları önder rol, Silahlı Kuvvetler'e de saygınlık kazandırmıştır.

Ordu bu dönemde halka, özellikle de Kürt halkına karşı baskıcı bir işlev görmüş olmasına, içinde gerici, tutucu unsurlar barındırmasına rağmen, genel olarak gericilik ve işbirlikçiler karşısında cumhuriyetin kazanımlarının bekçisi olmuştur.

Osmanlı devletinin son döneminde ve cumhuriyetin ilk yıllarında subay kökenli kadroların oynadığı ilerici rol, Silahlı Kuvvetler içinde güçlü bir yurtsever geleneğin oluşmasına temel olmuştur.

Ne ki, İkinci Dünya Savaşı öncesi ve sırasında Türkiye'nin Hitler Almanyası'na yaklaşması, savaş sonrasında ABD emperyalizmine yönelmesi ve NATO'ya girmesi, ordunun emperyalist etkilenmeye açılmasını getirmiştir. Açılan gedik sonucu ordu içinde emperyalizm yanlısı çevreler oluşmaya, etkinliklerini artırmaya ve ordu yönetiminde konum kazanmaya başlamıştır.

İçerde bürokratik burjuvazinin oluşması, kapitalist gelişmenin emperyalizme bağımlı bir karakter kazanmaya başlaması ve işbirlikçi burjuvazinin konumlarını güçlendirmesi, hem bu sürece temel olmuş, hem de bunu hızlandırmıştır. Bu süreç aynı zamanda ordunun ulusal çıkarlara yabancılışmaya başlaması sürecidir.

Kapitalizmin gelişmesine ve burjuvazinin güçlenmesine paralel olarak çağdaşlaşma kavramının içeriği de, demokratik özünden soyutlanmış ve emperyalizm yanlısı bir biçimde doldurulmaya başlanmıştır.

Cumhuriyetin amaçlarından sapılması ordu içinde tepkiyle karşılanmış ve bu tepkiler 27 Mayıs 1960 ile su yüzüne çıkmıştır.

27 Mayıs toplumsal gelişmede ilerici bir işlev gördü ve görece demokratik bir rejime geçilmesini getirdi. Silahlı Kuvvetler içindeki yurtsever kesimler 27 Mayıs sonrasında da aktif bir rol oynadılar. Ne ki, aynı dönemde emperyalizm yanlısı, gerici kesimlerin silahlı kuvvetler içindeki konumları da sürekli arttı. 12 Mart 1971 bu kesimin ordu yönetimi kadrolarında kesin kontrolü sağlaması oldu.

12 Mart 1971 sonrası, Silahlı Kuvvetler'den ilerici subayların tasfiyesi ve bütün kilit noktalara adım adım ABD emperyalizminin ve işbirlikçi tekeli sermayenin güvenliğini kazanmış kadroların getirilmesi sürecidir. Bu süreç aynı zamanda Silahlı Kuvvetler'in halka ve ilerici güçlere karşı artan ölçüde kullanılmaya başlanması sürecidir. 12 Mart dönemi sonrasında, bu dönemdeki antidemokratik uygulamaların, işkencelerin hesabının sorulmaması, bu gelişmeleri kolaylaştırdı.

1970'li yıllar ordu yöneticileri ile büyük ve tekeli burjuvazinin iç içe geçmesinin hızlanmasını da getirdi. Ordu yönetimindeki kadrolar, kendilerini Atatürk döneminin olumlu mirasının sürdürücüsü gibi göstererek, sahte bir Atatürkçülük maskesiyle halk düşmanı amaçlarını gizlediler.

1970'lerin sonunda egemen güçlerin iktidarlarını parlamenter yoldan ve halkın sınırlı da olsa demokratik hak ve özgürlüklere sahip olduğu koşullarda sürdürmesinin olanaksız olduğu ortaya çıktığında ve emperyalizmin ve işbirlikçilerinin çıkarları Türkiye'de yeni bir yapılanmayı zorunlu kıldığı için, egemen güçlerin bir kesimini oluşturan ordu yönetimi emir-komuta zincirini kullanarak ve Atatürkçülük maskesi ardına gizlenerek 12 Eylül darbesini gerçekleştirdi. Bugün askeri yönetimin, ordu yöneticilerinin iktidarda söz sahibi olmasının ve toplumsal yaşamı yönlendirmeye çalışmasının sorunların çözümünü değil, tersine daha da kangrenleşmesini getirdiği apaçık ortaya çıkmıştır.

Görüldüğü gibi, Silahlı Kuvvetler'in ulusal çıkarlara ve demokrasiye karşı gerici bir işlev görmesi, en başta onun yönetiminin emperyalizmin işbirlikçisi olan ve tekeli sermaye ile iç içe geçmiş bir kliğin elin-

de bulunmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Bu duruma bir son verilmeden sorun çözülemez.

Ordu yönetiminin bütün etkisizleştirme, tasfiye girişimlerine karşın, Silahlı Kuvvetler içinde yurtsever kesimler varlığını sürdürüyor. 850 bin kişilik bir ordunun Türkiye gibi bir ülkenin sosyal-ekonomik ve sosyal-politik koşullarında tepeden tırnağa emperyalizmin ve işbirlikçilerinin kontrolüne geçmesi olanaksızdır. Silahlı Kuvvetler'de ulusal bağımsızlıkçı, yurtsever gelenek hâlâ canlıdır. Demokrasi güçleri demokratik rejime bağlı, ulusal çıkarlara hizmet eden bir orduya ulaşma mücadelesinde bu kesimlere dayanabilirler. Bağımsız, egemen, demokratik, kalkınan bir Türkiye hedefinin gerçek sahipleri işçi sınıfı, öteki ilerici güçler, demokrasinin tutarlı yandaşları birleşip Türkiye'yi kurtuluş yoluna sokma misyonuna sahip çıktıklarında, ordunun "vatan kurtarma" adı altında emperyalizmin ve işbirlikçilerinin amaçlarına araç edilmesi önüne de geçilmiş olacaktır.

SİLAHLI KUVVETLERE İLİŞKİN KÖKLÜ BİR REFORMUN ANA HATLARI

Silahlı Kuvvetler'e ilişkin köklü bir reformun ana amacı, Silahlı Kuvvetler'i yurt savunmasının ihtiyaçlarına göre düzenlemek, onu demokratik düzenin bir kurumu durumuna getirmektir.

Ordunun işlevi, halkın seçtiği demokratik parlamentonun ve hükümetin yönetiminde ve denetiminde ulusal bağımsızlığın, egemenliğin ve barışın korunması olarak tanımlanmalıdır.

TKP, ordunun bu işlevi yerine getirebilmesi için "TKP'nin Ulusal Demokrasi Alternatifi" ve "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi" ve "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi"nde belirtilen önlemlerle birlikte ele alınmak üzere, aşağıdaki önlemlerin gerçekleştirilmesini zorunlu görüyor:

■ Ordudaki Amerikancı, faşist, gerici kadroların temizlenmesi için:

– 12 Eylül darbesini gerçekleştiren, orduyu halkın ve demokrasi güçlerinin üzerine süren, işkenceleri ve politik cinayetleri örgütleyen ve uygulayan yabancı şirketlerden ve yerli holdinglerden rüşvet alan general ve subaylar derhal görevden alınmalı, kamuoyuna açık biçimde sivil mahkemelerde vatana ihanet suçundan yargılanmalıdır.

– Ordu yönetimi, bağımsızlık, ulusal egemenlik ve demokrasi ülkülerine bağlı, 12 Eylülcü generallerin suçlarına bulaşmamış subaylarla yeniden düzenlenmelidir.

■ Ordunun emperyalizmin yönlendirmesinden kurtarılması için:

TKP, ordunun ulusal görevlerini başarıyla yerine getirebilmesi için Türkiye'nin NATO'dan, en azından onun askeri kanadından çıkmasının ve ordunun gelişmekte olan bir ülkenin ordusu olarak ulusal çıkarlara göre yeniden düzenlenmesi gerektiği görüşündedir. Ama bugün bölge ve dünya durumu öyledir ki, Türkiye daha NATO'dan çıkmadan da Silahlı Kuvvetler'in ulusal çıkarlara ve demokrasiye uygun bir işlev göreceği biçimde düzenlenmesi zorunlu olmaktadır. Bu olanaklıdır da. Bunun için

- Türkiye NATO içinde kaldığı sürece, NATO'nun ABD'nin silahlanma yarışı tırmandırma, nükleer silahlanmayı hızlandırma, barış ve silahsızlanma anlaşmalarına yanaşmama, sosyalist ülkelerle ilişkileri gerginleştirme çabalarına göre yapılandırılmasına karşı çıkmalı, NATO ülkeleri ile VARŞOVA Antlaşması örgütü üyelerinin barış içinde yanyana yaşamasını, NATO ile VAÖ arasında karşılıklı kuvvet kullanmama ve kuvvet kullanma tehdidinde bulunmama temelinde bir anlaşmanın imzalanmasını savunmalı ve NATO'nun etkinlik alanının genişletilmesine karşı durmalıdır.

- Silahlı Kuvvetler'in örgütlenmesi, hazırlanma ve eğitimi, ulusal bağımsızlığı, ulusal egemenliği, barışı koruma görevine uygun olarak ulusal bir savunma doktrini temelinde yeniden düzenlenmelidir.

- ABD ve öteki emperyalist devletlerin orduyu etkileme olanakları ellerinden alınmalıdır.

- MİT'e ve öteki güvenlik organlarına CIA'nın ve öteki gizli servislerin sızmasına olanak verilmemelidir.

- Ordunun dış ilişkileri Türkiye'nin coğrafi konumu ve gelişmekte olan bir ülke olması dikkate alınarak genişletilmelidir.

- Önkoşullu kredilerle silah temini anlayışı terkedilmeli, ülkeyi emperyalist devletlere bağımlı kılan hibeler hiçbir şekilde kabul edilmemelidir, F-16 savaş uçağı projesi iptal edilmelidir.

■ Ordunun büyük ve tekeli sermaye ile bağlarının kesilmesi için:

- OYAK yönetimindeki özel kapitalistlerin tüm konumlarına son verilmelidir.

- "Savunma fonu" ve "Silahlı Kuvvetler Vakıfları" devlet bütçesi içine alınmalıdır.

- Ordunun ihalelerle yaptırmak zorunda olduğu işlerin öncelikle devlet kuruluşları tarafından gerçekleştirilmesi sağlanmalıdır.

- Emekli generallerin şirketlerin yönetim kurullarında görevlendirilmesi kesinlikle engellenmelidir.

- Özel sektörün ve yabancı tekellerin Türkiye'de silah üretimiyle olan tüm ilişkileri kesilmelidir.

■ Ordunun, demokratik devletin bir kurumu olması için:

- ABD tarafından dayatılan ve demokrasiyi, ilerici güçleri bir tehli-

ke gibi gösteren "iç güvenlik doktrini" reddedilmelidir.

- Ordu halkın seçtiği demokratik parlamentonun ve hükümetin yönetim ve denetiminde olmalıdır.

- Milli Güvenlik Kurulu kaldırılmalıdır.

- Ulusal savunma politikası ve buna ilişkin sorunlar kamuoyunda açık tartışılmalıdır.

- Askeri terfi ve tayinler sivil idarenin tasarrufunda bulunmalıdır.

- Ordu bünyesindeki işçilere ve gecekondu sakinlerine, Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik oluşturulmuş bütün özel örgütlenmeler kaldırılmalıdır.

- Ordu mensuplarının politik hakları tanınmalı onların ülkenin içinde bulunduğu durum ve geleceği üzerine özgürce görüş geliştirebilmelerinin önündeki engeller kaldırılmalıdır.

■ Ordunun barış, ulusal egemenlik ve demokrasi ruhunda eğitilmesi için:

- Eğitim, savaş yanlısı, faşist, ve şovenist, yayılmacı, halkın demokratik haklarına düşman tüm görüşlerden temizlenmeli, tüm subay, asubay ve erler ulusal bağımsızlık ve demokrasi ruhunda yeniden eğitilmelidir.

■ Ordunun iç yapısının demokratikleştirilmesi için:

- Orduda dinsel görüşlere ulusal kökene ve politik görüşlere göre yapılmakta olan ayrımcılığa son verilmelidir.

- Terfilerde mesleki yetenek, yurtseverlik ve demokrasiye bağlılık esas alınmalıdır.

- Orduda her tür kötü muamele ve insan onuruna yakışmayan "disiplin" uygulamasından vazgeçilmelidir.

- Her subay özlük işlerinde öteki devlet memurları ile eşit haklarla Danıştay'da idareye karşı dava açma ve tazminat hakkına sahip olmalıdır.

- Sözleşmeli erbaş uygulamasından vazgeçilmelidir.

- Ordunun iç yönetmelikleri anayasada yazılacak olan işlev temelinde yeniden düzenlenmelidir.

■ Ordunun silah ihtiyaçlarının ulusal kaynaklardan sağlanabilmesi için:

- Yurt savunması için gerekli olan kendimizin yapabileceği hafif silahlar devlet eliyle ve ülkenin özgücüne dayanarak üretilmeli, öteki gerekli silahlar çok yönlü ve eşit haklı dışilişkiler kurularak sağlanmalıdır.

■ Ordunun yurt kalkınmasına katkıda bulunması için:

- Silahlanma harcamaları azaltılmalı, sağlanacak fonlar sosyal harca-

malara ayrılmalıdır.

– OYAK fonları 5 yıllık plan hedeflerine göre kullanılmalı, OYAK yönetimi doğrudan demokratik hükümetin denetiminde olmalıdır. OYAK'ın statüsü yeniden belirlenmeli, bununla OYAK ordu mensuplarının kapitalist ilişkilere yakınlaştırılmasının aracı olmaktan çıkarılmalı ve bu kuruluşta düşük rütbeli subayların mağdur olması önlenmeli, subayların seslerinin duyulması sağlanmalıdır.

– Ordunun insan gücünden köylü kooperatiflerini desteklemek, bayındır işleri gibi alanlarda yararlanmanın yolları bulunmalıdır.

■ Ordunun halka yabancılaşmasını önlemek ve onun halkla yaklaşmasını sağlamak için:

– Yurt savunmasının sorunları konusunda halkın, yığın örgütlerinin ve politik partilerin sürekli bilgilendirilmesini sağlayacak mekanizmalar oluşturulmalıdır.

– Halkın, yığın örgütlerinin ve politik partilerin ordu mensuplarını kendi sorunları, istemleri, görüşleri konusunda bilgilendirilmesinin mekanizmaları kurulmalıdır.

– Aydın örgütleriyle işbirliği içinde bilimsel-teknik gelişme, sanat ve kültür konuları, yurt kalkınmasının sorunları vb. konularda ordu mensupları bilgilendirilmelidir. Ordu içinde yoğun bir kültürel faaliyet düzenlenmelidir.

TKP bu reform programını yaşama geçirecek koşulların oluşması için:

– Bu programda yer alan anlayış ve istemlerin geniş halk yığınlarının eylemlerinde ve yığın örgütlerinin çalışmalarında yansması, halkın bu programa sahip çıkması için:

– Öteki sol güçlerle ve yasal muhalefet partileriyle Silahlı Kuvvetler'e ilişkin bir reform konusunda görüş birliği oluşturulması için

– Silahlı Kuvvetler'deki yurtsever kesimlerle bu program doğrultusunda işbirliği için

çalışacak ve bu programdaki görüşlerle uyum içinde olacak kendi dışından gelecek her girişim ve çabayı destekleyecektir.

Bu program ve komünistlerin bunun yaşama geçirilmesi uğruna mücadelesi, aynı zamanda komünistleri karalamak amacıyla yayılan, onların orduya düşman oldukları, onun bütününe faşist, gerici gibi gördükleri ya da amaçlarına ulaşmak için darbeciliği destekledikleri yolundaki iddialara TKP'nin yanıtıdır.

TKP, bugün ulusal çıkarlara ve demokrasiye bağlı bir ordu için savaşımın her yurtseverin önde gelen görevi olduğuna inanıyor.

Silahlı Kuvvetleri emperyalistlerin ve onların işbirlikçilerinin elinde olan bir ulus özgür olamaz.

Türkiye Komünist Partisi'nin BARIŞ, ULUSAL GÜVENLİK VE ULUSAL EGEMENLİK ALTERNATİFİ

ULUSAL GÜVENLİĞİMİZ TEHLİKEDEDİR

Biz komünistler uzunca bir süredir Türkiye'nin her an kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme tehlikesiyle karşı karşıya olduğunu vurguluyoruz. Son birkaç yıl içindeki gelişmelere bakıldığında bugün bu tehlikenin daha da arttığı görülüyor.

Komşularımızla ilişkilerimiz giderek daha gerginleşiyor. Mevcut sorunlar ağırlaşıyor. Hiçbir komşu ülkeyle ilişkilerimiz iyi komşuluk ilişkileri değil, düzenli ve istikrarlı bir karakter taşıyor. Halkımız ülkesini güvenlik içinde görmüyor. Hiçbir komşu ülke de Türkiye'ye güven duymuyor.

Türk-Sovyet ilişkilerini gerginleştirmek isteyenlerin varlığı kimse için bir sır değildir. Bulgaristanla ilişkilerimiz tamamen bozulmuştur. Suriye ile ilişkilerimizin daha da gerginleşmesi için sürekli kışkırtmalar yapılmaktadır. İran ve Irak ile ilişkilerde herhangi bir istikrardan söz edilemez. Türk-Yunan ilişkileri her an aşırı sertliklere yolaçabilecek gerginliklerle yüküldür. Kıbrıs sorunu büyük bir endişe kaynağı olmaya devam ediyor.

Günümüzde bir ülkenin komşularıyla ilişkilerinde sorunlar olması olağandır. Tehlikeli olan bu ilişkilerin sürekli gerginleşmekte olması ve en önemlisi bu gerginliklerin o ülkenin iradesi dışında, başkalarınca körüklenmeye, ülkenin savaşa sürüklenmesine açık olmasıdır.

Günümüzde sorunlar savaşla, kuvvet kullanımıyla çözülemez. Savaş yıkım, açlık, yokluk demektir. Hele nükleer silahların kullanılacağı bir savaş toptan yokolmak demektir.

TEHLİKENİN ANA KAYNAĞI VE NEDENİ

Türkiye'nin ulusal güvenliğinin böylesine büyük bir tehlikeyle karşı karşıya olması, en başta, onun ulusal egemenlik haklarını kullanamaz bir duruma düşürülmüş olmasının sonucudur. Türkiye bugün kendi dış politikasını, savunma anlayışını, komşularıyla ilişkilerini kendi ulusal çıkarları temelinde egemence belirleyip yürütemiyor. Türkiye'nin bütün komşularıyla ilişkileri en başta Türk-Amerikan ilişkileri tarafından belirlenmektedir.

Türk-Amerikan ilişkileri ise eşitlik, eşit güvenlik, bağımsızlık ve egemenlik, iç işlerine karışmama ilkeleri temelinde gelişen iyi ilişkiler değil, tamamen uyduluk ve kölelik ilişkileridir. Bu ilişkiler, Amerikan tarafına Türkiye'ye her istediğini kolaylıkla dayatma, ülkemizin içişlerine istediği gibi karışma olanağı vermektedir.

Türkiye hiçbir zaman böyle bir duruma düşmemiştir. Bu durum, 12 Eylül 1980 darbesinden sonra kurulan diktatörlük rejiminin bir sonucudur. Atatürk döneminin barışçı, egemen, onurlu dış politikası 12 Eylül'den çok önce terkedilmişti. 12 Eylül'den önce de Amerikan dayatmalarına açık bir politika izleniyordu. Ama bu politika bile, NATO içinde kimi manevralar yapmayı deniyor, günümüzün gerçeklerine ve ulusal çıkarlara bir ölçüde olsun ayak uydurmaya çalışıyordu. 12 Eylül 1980'den bu yana ise, Türkiye'nin dış politikası kökten değiştirildi. Şimdi doğrudan ABD'ne uyduluk ve hizmet politikası uygulanıyor. Türkiye'nin ulusal çıkarları, ulusal güvenliği değil, emperyalizmin, en başta da Amerikan emperyalizminin çıkarları başa alınıyor.

Dünyamızdaki en küçük devletler bile bağımsızlıklarına ve ulusal egemenliklerine sıkı sıkı sarılmak çabasıdayken Evren-Özal diktatörlüğü halktan ve kamuoyundan gizli, kapalı kapılar ardında attıkları adımlarla Türkiye'mizi, ekonomisinden ordusuna kadar her bakımdan ABD'ye sımsıkı bağlı bir ülke durumuna getirmiştir. Bugün Amerikan emperyalizmi bu sayede Türkiye'nin içişlerine ve dış politikasına kolaylıkla karışabilmekte, istediği doğrultuda yön verebilmektedir.

Amerikan emperyalizmi ise dünya egemenliği hayalleri peşinde koşuyor. Dünyanın bütün bölgelerindeki ve bütün ülkelerindeki gelişmeleri kendi çıkarlarına göre belirlemeyi amaçlıyor. Bunun için sosyalist sistem karşısında askersel üstünlük elde ederek güç konumlarından bütün dünyaya kendi iradesini dayatmak istiyor. Bu amaçla bir yandan yeryüzünde silahlanma yarışını tırmandırıyor, bir yandan da uzayı silahlandırmaya çalışıyor. Oysa tarihsel deney sosyalist ülkeler karşısında askersel üstünlük elde etmenin olanaksız olduğunu kanıtlıyor. Aynı deney kapitalist ülkelerle sosyalist ülkelerin barış içinde yanyana yaşamasının olanaklı ve bütün dünya halkları için yararlı tek mantık alternatif olduğunu gösteri-

yor. Tarihten ders çıkarma yeteneğinde olmayan ve günümüzün gerçeklerini dikkate almayan ABD emperyalizmi, özellikle de onun en saldırgan, en militarist kesimini oluşturan askersel-sanayi kompleksi silahlanma harcamalarının sürekli artmasına yol açarak, insanlığın sayısız sorununun çözümünde kullanılabilecek dev fonların heba olmasına neden oluyor. En önemlisi, serüvenci politikası her an bir nükleer savaşa yol açma tehlikesini taşıyor. Dünyamızda şu anda varolan nükleer silahlar, Hiroşima'ya atılan atom bombasından bir milyon kere daha büyük bir yıkıma yolaçacak güçtedir. Bu koşullarda nükleer bir savaş bütün insanlığın sonu olacaktır.

ABD yönetimi son yıllarda sosyalist ülkeleri çepeçevre askersel üslerle kuşatma girişimlerine hız verdi. Amacı buralardan Sovyetler Birliği'ne karşı ilk nükleer vuruşu yapabilme olanağı elde etmektir. ABD yönetimi NATO'yu kendi saldırgan amaçları için bir araç olarak kullanmakta ve Batı Avrupa'daki kimi bağlaşıklarıyla birlikte NATO'ya artan ölçüde saldırgan anlayışlar ve politikalar dayatmaktadır. Öte yandan ABD Ortadoğu bölgesinde askersel-politik varlığını artırmak için yoğun bir çaba harcıyor.

ABD bütün bu girişimlerinde Türkiye'ye özel bir rol biçmiştir NATO içinde bile hiçbir ağırlığı olmayan Türkiye'ye biçilen bu rol ABD'nin ve NATO'ya egemen öteki ülkelerin yöneticilerinin ağızından açık açık "ileri karakol" sözleriyle ifade ediliyor. "Batı'nın ileri karakolu" olmak, komşumuz sosyalist ülkelere yada Ortadoğu'daki antiemperyalist rejim ve güçlere karşı girişilecek nükleer ya da konvansiyonel bir saldırının sıçramatahtası, ilk ögesi olmaktır. Bu Türkiye'nin, kendi iradesi dışında başlatılacak bir savaşta ilk feda edilecek, ilk yokolacak ülke olduğu anlamına geliyor. Topraklarımızda yapılan ve son yıllarda iyice artan NATO ve ABD "çevik güç" manevralarının niteliği bunu pek açık kanıtlıyor.

Türkiye ile ABD arasında yapılan ve halkın ve parlamentonun onayı olmadan yürürlüğe sokulan "Savunma İşbirliği Anlaşması" ve bunun ek belgeleri, ABD'ye, Türkiye'yi, ona biçtiği role uygun duruma getirebilmek için eşsiz olanaklar sağlamıştır. Bu ikili anlaşmalar çerçevesinde ABD topraklarımızda yeni askersel üsler, aktarma havaalanları, silah depoları kurmuş ülkemizdeki askersel varlığını artırmıştır. Üslere yeni nükleer ve kimyasal silahlar yerleştirme planları gündemdedir.

ABD çeşitli yollardan ve Türkiye'deki ajanları aracılığıyla ülkemizin bütün komşularıyla ilişkilerini gerginleştirmeye, Türkiye'yi dünyada yalnızlaştırmaya çalışıyor. Türkiye'ye kendi isteklerini dayatabilmek ve içişlerine kolaylıkla karışabilmek, topraklarımızdaki ve Ortadoğu'daki, Ege'deki ve Kıbrıs'taki askersel varlığını ve denetim olanaklarını artırabilmek, ülkemize biçtiği uğursuz rolü oynatabilmek için, bunu zorunlu görüyor.

Kendi meşru olmayan iktidarlarını ayakta tutabilmek için Amerikan yardım ve desteğine muhtaç olan Evren-Özal yönetimi, ABD'nin NATO

yükümlülüklerini bile aşan bütün dayatmalarına boyun eğiyor. Türkiye'nin ABD'nin "Yıldız Savaşları" projesinde rol almasını benimsiyor ve silahlanma harcamalarını aralıksız artırıyor. Komşularımızla ilişkileri gerginleştiren bir politika izliyor, Ortadoğu'da Mısır, Pakistan, Suudi Arabistan gibi Amerikan yanlısı ülkelerle fiilen CENTO'yu canlandırma anlamına gelen askersel-politik ilişkiler kuruyor, siyonist İsrail ile gizli ilişkiler geliştiriyor.

Türkiye'nin ulusal savunma ihtiyaçlarını ancak ABD'nin ve öteki önde gelen emperyalist ülkelerin kredi ve hibeleriyle ve bunlarla işbirliği içinde sağlayabileceği anlayışı, yalnızca ülkemizi sürekli yardım dilenen onursuz bir duruma düşürmekle kalmıyor, onu emperyalistlerin elinde tam bir oyuncak yapıyor.

Öte yandan Cumhuriyet'in kurulmasından önceki Ermeni kırımının inkar edilmesi, emperyalistlere bu olayı sömürme ve kendi isteklerini dayatmada bir koz olarak kullanma olanağı veriyor.

Son olarak gündeme getirilen emperyalist ölüm fabrikatörleriyle işbirliği içinde Türkiye'de silah montajı yapacak işletmeler kurma girişimi, ülkemizi her bakımdan emperyalizme daha da bağımlı kılacaktır. Genel olarak sanayileşmekten vazgeçilmişken "savunma sanayi" kurma savları hiç inandırıcı değildir. Bu girişim yurt savunmasının ihtiyaçlarını karşılamayı değil, emperyalist silah tekelleriyle, generallerin, büyük bürokratların, işbirlikçi holdinglerin daha sıkı birleşmelerini, yeni getirilen vergilerle oluşacak dev fonları talan etmelerini amaçlıyor. Türkiye'de Amerikan askersel sanayi kompleksinin uzantısı olacak, ona bağımlı bir askersel sanayi kompleksinin oluşması politik gericiliğin, sömürü ve baskının, işsizlik ve hayat pahalılığının daha da artmasından başka bir şey getirmeyecektir. Savaşın, savaş hazırlıklarından halklararası düşmanlıklardan kâr edecek Amerikancı bir zümrenin oluşması, ulusal güvenliğimize yönelik tehlikenin daha da artması demek olacaktır.

ABD ve onun sözünün dışına çıkamayan Türkiye'deki iktidar sahipleri, halk düşmanı amaçlarını gizlemek için "Türkiye'nin Sovyetler Birliği tarafından tehdit edildiğini" öne sürüyorlar. Sovyetler Birliği ile dost antiemperyalist rejimleri halkımız için bir tehlike gibi gösteriyorlar. Türk-Sovyet dostluğunu savunan ilerici ve barışsever güçleri "iç düşman" ilan ediyorlar.

Türkiye SSCB ile en uzun sınıra sahip olan NATO ülkesidir. Buna rağmen bugün Türkiye'nin görece en istikrarlı dış ilişkileri SSCB ile olan ilişkileridir. Ulusal kurtuluş savaşımızın zafere ulaşmasında, egemen ve bağımsız bir Türkiye Cumhuriyeti'nin kurulmasında ve güçlenmesinde Sovyetler Birliği'nin halkımıza yaptığı yardımları kimse unutturamaz. Sovyetler Birliği Türkiye ile olan ilişkilerini her zaman barış içinde yan yana yaşama ilkeleri temelinde ve iyi komşuluk ilişkileri anlayışıyla ge-

liştirdi. Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasında barışçı görüşmeler yoluyla çözülememiş tek bir sorun gösterilemez. SSCB Türkiye'ye karşı hiçbir zaman güç kullanmadı ve güç kullanma tehditinde bulunmadı.

Öte yandan SSCB hiçbir zaman dünyada nükleer silahı kullanan ilk ülke olmayacağını açıklamış bulunuyor. SSCB aynı zamanda topraklarında nükleer silah bulundurmayan ülkelere karşı bu silahlara hiçbir zaman başvurmayacağını da ilan etmiştir. SSCB'nin bütün dış politikası dünya barışının korunmasına ve güçlenmesine, bütün ülkelerin güvenliğinin sağlanmasına yöneliktir.

Sovyetler Birliği'nin ve öteki sosyalist ülkelerin nükleer ya da konvansiyonel bir savaştan, yayılmacılıktan kazanacakları hiçbir şey yoktur. Tersine bu ülkeler halkların esenliği ve mutluluğu için önlerine koydukları ekonomik, sosyal, bilimsel-teknik ve kültürel yeni hedeflere ulaşabilmek için en başta barışa ve silahsızlanmaya ihtiyaç duyduklarını içtenlikle açıklıyorlar. Ardarda bunu kanıtlayan somut barış ve silahsızlanma girişimleri yapıyorlar.

Diktatörlük rejimi işlediği suçları ve ülkemize yönelik gerçek tehlikeleri gizlemek için antisovyetik, aşırı milliyetçi şoven propaganda kampanyaları yürütüyor, barış ve halklararası dostluk ülkelerini savunanlara zorbalık uyguluyor. Halkın ulusal duygularını çarpıtarak onun bu tehlikeli gidişe karşı direnmesini önlemeye çalışıyor.

Türkiye'ye yönelik tehlike onu bir askersel sıçrama tahtası gibi gören ABD'nin saldırgan amaçlarından kaynaklanıyor. Türkiye uluslararası gerginliklerin ABD eliyle artırıldığı bir ortamda, savaş mı barış mı sorusu karşısında halkımızın ve ülkemizin çıkarlarını başa alan, barıştan yana kendi tercihini yapacak, egemen bir dış politika yürütecek, kısaca kendi kaderini belirleme hakkını kullanacak durumda değildir. İşte ulusal güvenliğe yönelik tehlikenin ana nedeni budur.

YAPILMASI GEREKEN

TKP, böyle tehlikeli bir durumda, ülkemizin kendi iradesi dışında bir ateş çemberine sürüklenmesini önlemek, savaş tehlikesini uzaklaştırmak için öncelikle dış politikada köklü bir değişikliğin gerektiği görüşündedir.

Bugün yalnız biz komünistler ve dostlarımız değil, ideolojik ve sınıfsal bakımdan karşıt konumlarda olduğumuz güçler de Türkiye'nin kendi geleceğini egemence belirleyemez bir duruma düşmüş olmasına tepki duyuyor, bu durumu değiştirmek istiyor. Eğer bütün bu güçler, aralarındaki başka konulardaki görüş ayrılıklarına rağmen dış politikada ortak

anlayışlarda birleşip harekete geçerlerse, hem ülkemizi bir ateş çemberine sürüklenmekten kurtarmak, hem de bütün komşularımızla iyi komşuluk ilişkileri kurmak ve uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunmak olanaklı olabilir.

TKP, baştan beri NATO'nun bir savunma örgütü olmadığı ve Türkiye'nin NATO üyesi olmasının onun güvenliğini artırmadığı, tersine azalttığı görüşündedir. TKP'ne kalsa Türkiye NATO'dan çıkmalıdır. Ama bugün tehlikenin boyutları öylesinedir ki, NATO konusunda farklı görüşlere de sahip olanlar bütün yurtsever güçler dış politikada ortak anlayışlarda birleşmelidir ve birleşebilirler.

TKP aşağıdaki anlayış ve önlemlerin böylesi bir görüş birliğine ulaşmak için bir temel olabileceği görüşündedir ve bütün ulusal güçlerle bu önerileri tartışmaya ve birlikte geliştirmeye hazırdır.

HANGİ ANLAYIŞLA

Böyle bir politika öncelikle, komşularımızla olan ilişkilerimizin daha fazla gerginleşmesini önlemeye, gerginlikleri gidermeye, ABD'nin iç işlerine karışmasına son vermeye yönelmelidir. Açıkça ki, Evren-Özal diktatörlüğüne son verilmeden, demokratik bir rejim kurulmadan, halkın katılımı ve aktif desteği olmadan, Türkiye barışa, ulusal güvenliğini korumaya ve egemenlik haklarını kullanmaya dayalı bir dış politika uygulamaz.

Böyle bir politika, Türkiye'nin bağımsızlığının, egemenliğinin ve toprak bütünlüğünün dışardan gelecek tehditler karşısında korunmasına, ülke topraklarının yabancı devletlerin kendi çıkarları yolunda kullanılmasının önlenmesine, hiçbir yabancı devletin Türkiye'nin içişlerine karışmasına izin verilmemesine, halkımızın ve ülkemizin kendi geleceğini egemence belirlenmesinin dış koşullarını güvence altına alınmasına, kısaca ulusal güvenliğe ve çıkarlara hizmet etmelidir.

Böyle bir politika, nükleer silahların tüm insanlığı ve ülkemizi bir anda yokedeabileceği günümüz koşullarında hiçbir ülkenin güvenliğinin dünya ölçüsünde kolektif güvenlikten ayrılmayacağı ve uluslararası gerginliklerden bütün halkların zarar gördüğü gerçeklerini dikkate almalıdır. Ülkelerin kolektif güvenliği ise, ancak devletlerin eşitlik ve eşit güvenlik ilkesini benimsemesiyle iyi komşuluk ilişkileriyle, ikili ilişkilerin üçüncü ülkelerin güvenliğini tehdit etmemesiyle hayata geçebilir. Askersel üstünlük peşinde koşmak, askersel üstünlüğün sağlanmasına yardımcı ya da araç olmak, tek tek ülkelerin güvenliğini olduğu kadar, bütün ülkelerin güvenliğini tehdit eder. O nedenle, dış politika, ulusal güvenliğimize olduğu kadar, dünyada ve bölgemizde kolektif güvenliğin sağ-

lanmasına hizmet etmeli, uluslararası durumdaki gerginliklerin giderilmesine, katkıda bulunmalıdır.

Böyle bir politika, 2. Dünya Savaşı'ndan bu yana bütün gelişmelerle kanıtlanan şu gerçeği, daha fazla silahın daha fazla güvenlik getirmediği gerçeğini dikkate almalıdır. TKP dünya çapında genel ve tam silahsızlanmadan yanadır. Bu amaca ulaşılmaya kadar Türkiye, elbette kendi savunma ihtiyaçlarının gerektirdiği silahlara sahip olmalıdır, ama dünya ve bölge çapında silahlanma yarışının durdurulmasına ve silahsızlanmanın sağlanmasına katkıda bulunan bir dış politika izlenmelidir.

Böyle bir politika, kesinlikle barış içinde yanyana yaşama ilkelerini temel almalıdır. Bu ilkeler: anlaşmazlık konularının çözümünde savaşa, kuvvet kullanmaya ve kuvvet kullanma tehdidine başvurmamayı; anlaşmazlıkların görüşmeler yoluyla çözülmesini; içişlerine karışılmamasını ve meşru çıkarların dikkate alınmasını; halkların kendi yazgılarını egemence belirleme hakkını; devletlerin egemenlik haklarına ve toprak bütünlüğüne saygıyı; sınırların dokunulmazlığını; tam eşitlik temelinde işbirliğini, devletler hukukunun genel geçer ilkeleri ve normları temelinde imzalanmış uluslararası anlaşmalarla üstlenilmiş yükümlülüklerin sorumlulukla yerine getirilmesini içerir. Bütün ülkelerle ilişkiler, bu ilkeler temelinde kurulup geliştirilmelidir.

Bu ilkelere titizlikle uyulması ve uluslararası planda da bunların egemen olması için çalışılması, Türkiye'nin kendi ulusal güvenliğini egemenlik haklarını korumasına olduğu kadar, başkalarına güven vermesinin ve bölge ve dünya barışına katkıda bulunmasının da koşullarını yaratacaktır.

İşte bu anlayışa dayalı bir dış politika, ülkemizin savaş tehlikesini uzaklaştırmasını, tüm komşularıyla barış içinde yanyana yaşamasını ve uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunmasını sağlayacaktır.

TKP, bu nedenlerden dolayı, böyle bir anlayışa dayalı "Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi"nin şu önlemlerin yaşama geçmesiyle gerçekleşeceği görüşündedir.

ÖNLEMLER

1. TÜRKİYE ABD'NİN DEĞİL, KENDİ ULUSAL ÇIKARLARINI BAŞA ALMALI VE BAŞKA ÜLKELERLE İLİŞKİLERİ ÜÇÜNCÜ ÜLKELERE KARŞI BİR TEHDİT OLUŞTURMAMALIDIR.

a) Türkiye toprakları üzerine yeni nükleer ya da kimyasal silahlar yerleştirilmesine izin verilmemelidir.

b) Türkiye hiçbir şekilde ABD'nin "yıldızlar savaşı" programına katılmamalı, bu projenin gerçekleştirilmesine karşı çıkmalıdır.

c) Türkiye, ABD ile imzalanmış bulunan SIA ve Mutabakat Belgesi başta olmak üzere, tüm ikili anlaşmaları feshetmeli, yabancı çıkarlarını dayatacak hiçbir yeni ikili anlaşma yapmamalıdır.

d) Türkiye, toprakları üzerinde ABD'ye, ya da NATO'nun herhangi bir başka ülkesine hiçbir yeni üs vermemeli varolan Amerikan üslerinin durumu, bunların kaldırılması amacıyla yeniden gözden geçirilmelidir.

e) Türkiye, toprakları üzerinde Amerikan "çevik kuvvetleri"ne hiçbir yeni olanak ve kolaylık sağlamamalı, şimdiye kadar sağlanmış olan tüm olanak ve kolaylıklar kaldırılmalıdır.

f) Türkiye, Amerikan 6. Filosuna ve onun nükleer silahlar taşıyan gemilerine limanlarında hiçbir yeni olanak vermemeli, daha önce verilen olanaklar kaldırılmalıdır.

2. TÜRKİYE, KOMŞUSU SSCB İLE BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMAYI AMAÇLAMALI, İYİ KOMŞULUK İLİŞKİLERİNİN GEREKLERİNİ YERİNE GETİRMELİDİR.

a) Türkiye, SSCB ile ilişkilerini Atatürk-Lenin dönemi örnek alınarak yeniden düzenlemelidir.

b) Türkiye, Türkiye Cumhuriyeti ile SSCB arasında 1972'de imzalanan iyi komşuluk ilişkilerinin prensipleri hakkındaki anlaşmaya ve 1978'de imzalanan iyi komşuluk ve dostça işbirliği siyasal belgesine işlerlik kazandırmalıdır.

c) Türkiye, topraklarının ABD tarafından SSCB'nin güvenliğini tehdit edici biçimde kullanılmasına, bu amaçlı nükleer, konvansiyonel, kimyasal silahların ve "Amerika'nın Sesi", "Hür Avrupa Radyosu" gibi psikolojik savaş araçlarının yerleştirilmesine izin verilmemelidir.

d) Türkiye, karşılıklı olarak kuvvet kullanmama ve kuvvet kullanma tehdidinde bulunmama ilkesini temel alan bir saldırmazlık anlaşması imzalanması için Sovyetler Birliği'ne görüşme yapılması önerisini götürmelidir.

e) Türkiye, SSCB ile karşılıklı yarar ve eşitlik temelinde ekonomik, ticari, bilimsel-teknik ve kültürel ilişkilerini geliştirmeyi amaçlamalıdır.

3. TÜRKİYE ORTADOĞU'DA KOLLEKTİF GÜVENLİĞİN VE BARIŞIN PEKİŞMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Bölgede CENTO'nun yerini şu ya da bu biçimde alacak gizli-açık her türlü askersel bloklaşmaya karşı çıkılmalı, Mısır, Suudi Arabistan, Pakistan ve kimi Körfez ülkeleriyle yürütülen buna hizmet edecek askersel-politik ilişkilere derhal son verilmelidir.

b) Türkiye Suriye ile iyi komşuluk ilişkileri kurmaya yönelmelidir.

c) Türkiye İran-İrak savaşının her iki ülke halkının yararına sona er-

dirilmesi için gösterilen tüm çabaları desteklemeli, iki ülke arasındaki anlaşmazlıkta tarafsız kalmalı, her iki ülkeyle de eşit haklı ilişkiler kurulmalıdır.

d) 1967'den sonra işgal ettiği tüm Arap topraklarından çıkana kadar İsrail ile olan bütün ilişkileri kesilmelidir.

e) Türkiye, ayrımsız bütün bölge ülkeleriyle ekonomik, ticari, politik ve kültürel ilişkilerini geliştirmeli, İslam Konferansı Örgütü içinde barış, halklararası dostluk ve yeni bir uluslararası ekonomik düzen için çalışmalı, tüm bölge ülkeleriyle ilişkilerini bu amaçlara dayandırmalıdır.

4. TÜRKİYE BALKAN DEVLETLERİ OLAN KOMŞULARIYLA İLİŞKİLERİNİ BARIŞ İÇİNDE YANYANA YAŞAMA VE EGEMENLİK HAKLARINA SAYGI TEMELİNDE GELİŞTİRMELİ, EGE'NİN BİR BARIŞ DENİZİ OLMASI İÇİN ÇALIŞILMALIDIR.

a) Balkanların nükleer silahlı bölge olmasını engelleyici her türlü tutum ve girişimler terkedilmeli, bunu amaçlayan görüşmelerin başlanması ve sonuçlanması için çaba gösterilmelidir.

b) Türkiye Türk-Bulgar ilişkilerinin normalleşmesi için çaba göstermeli, bu amaçla görüşmelere başlamalıdır.

c) Türkiye, Yunanistan ile arasındaki gerginliklerin artmasını önleme, ve aradaki anlaşmazlıkların meşru hakların, ulusal bağımsızlığın ve egemenlik haklarının temel alınarak ve hiçbir dış karışma olmadan ABD ve NATO dışında ikili görüşmelerle çözülmesi için çaba göstermelidir.

5. TÜRKİYE KIBRIS'IN AKDENİZ'DE BİR BARIŞ VE KARDEŞLİK ADASI OLMASI İÇİN ÇALIŞILMALIDIR.

a) Türkiye, Kıbrıs politikasını oluştururken, ABD emperyalizminin bu adaya yönelik askersel stratejik amaçlarına yardımcı olacak her türlü adım ve girişimden kaçınmalıdır.

b) Türkiye, Birleşmiş Milletler Genel Sekreteri'nin başlattığı toplumlararası görüşmeler sürecini desteklemeli, Kıbrıs üzerine tüm Birleşmiş Milletler kararlarına uymalı,

c) Türkiye, Kıbrıs Türk toplumunun içişlerine karışmamalı, bu topluma gericilik ihracına izin vermemeli, toplumlararası görüşmeler yolunu desteklemelidir.

d) Türkiye, Türk-Rum Kıbrıslıların bağımsız, egemen, toprak bütünlüğü olan, bağlantısız ve tüm yabancı üs ve askerlerden arındırılmış bir Kıbrıs istemini desteklemelidir.

e) Türkiye, Kıbrıs sorununun uluslararası yanlarını ele alan BM gözetiminde bir uluslararası konferans toplanması istemini desteklemelidir.

6. TÜRKİYE DÜNYA ÇAPINDAKİ KOLLEKTİF GÜVENLİĞE VE NÜKLEER BİR SAVAŞIN ÖNLENMESİ ÇABALARINA KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Türkiye, NATO üyesi devletlerle Varşova Antlaşması Örgütü üyesi devletler arasındaki tüm ilişkilerin barış içinde yanyana yaşama ilkeleri temelinde yürütülmesi, bu devletler arasında kollektif güvenliği sağlayan anlaşmalar imzalanması yolunda faaliyet göstermelidir.

b) Türkiye, eşitlik ve eşit güvenlik ilkesini temel alan bütün barış güvenlik ve silahsızlanma önerilerini desteklemeli; barış içinde yaşama ilkelerine sahip çıkan bütün devletlerle, bütün politik güçlerle işbirliği ve dayanışmaya yönelmelidir.

c) Türkiye, Birleşmiş Milletler'de ve öteki uluslararası platformlarda genel silahsızlanma yönündeki tüm öneri ve girişimleri desteklemeli, BM'in bu konularda daha aktif olması için çalışmalıdır.

d) Türkiye, NATO ile VAÖ arasında karşılıklı kuvvet kullanmama ve kuvvet kullanma tehdidinde bulunmama temelinde bir anlaşmanın imzalanması için çalışılmalı, her iki askersel paktın süreç içinde karşılıklı ve aynı anda kaldırılması istemini desteklemelidir.

e) Türkiye, Stockholm'de sürmekte olan Avrupa'da güvenlik, güven getirici önlemler ve silahsızlanma konusundaki konferansta yapıcı, silahlanma yarışının durdurulması ve silahların azaltılması yönünde bir tutum almalıdır.

f) Türkiye, Orta Avrupa'da güç ve silah indirimi konularını ele alan Viyana görüşmelerinden sonuç alınmasını teşvik eden bir tutum izlemektedir.

g) Türkiye, SSCB ile ABD arasındaki Cenevre görüşmelerinin silahlanma yarışının durdurulup silahların azaltılması yönünde sonuçlar vermesi için çalışmalı, Kasım 1985'deki SSCB-ABD Cenevre doruk toplantısının sonuçlarının korunması ve derinleştirilmesi yönündeki bütün çabaları desteklemelidir.

h) Türkiye, Ortadoğu'da BM gözetiminde bir uluslararası konferansın toplanması istemini desteklemeli, bunun dışında kalan askersel zora ya da ayrı görüşmelere dayalı sözde barış girişimlerini onaylamamalıdır.

i) Türkiye, Doğu Akdeniz'de güvenliğin pekişmesi, atom başlıklı silahlarla donatılmış gemilerin karşılıklı olarak Akdeniz'den çekilmesi istemini yükseltmelidir.

j) Türkiye, Euraka projesinde yer almamalı, BM'de ve tüm uluslararası platformlarda uzayın militarizasyonuna yönelik çabaları önlemeye çalışmalıdır.

7. ORDU YURT SAVUNMASIYLA GÖREVLENDİRİLMELİ, İHTİYAÇLARI ULUSAL BAĞIMSIZLIK KORUNARAK SAĞLANMALIDIR.

a) Silahlı Kuvvetler, ulusal bağımsızlığın, ulusal egemenliğin ve barış içinde yanyana yaşamanın savunulmasına hizmet etmelidir.

b) Silahlı Kuvvetlerin, MİT'in ve tüm öteki güvenlik organlarının Pentagon ile, CIA ve öteki emperyalist siyonist gizli servislerle ilişkilerine son verilmelidir.

c) Silahlı Kuvvetler, halkın seçtiği demokratik parlamentonun ve hükümetin yönetim ve denetiminde olmalı, MİT vb. örgütler parlamento denetimine açık olmalıdır.

d) Generallerin emperyalizmle, işbirlikçi tekellerle çıkar ortaklığına derhal son verilmeli, ordu içindeki Amerikan ajanları ve faşistler temizlenmeli, darbecilerden, işkenceci ve rüşvetçilerden hesap sorulmalıdır.

e) Silahlı Kuvvetlerin bünyesindeki işçilere ve gecekondu sakinlerine Kürt halkına ve demokrasi güçlerine yönelik bütün özel örgütlenmeler kaldırılmalıdır.

f) Ordu içindeki barış içinde yanyana yaşama ilkesine ters, saldırgan duyguları, şovenizmi körükleyici antikomünist, antidemokratik eğitim ve propagandalara son verilmelidir.

g) Önkoşullu kredilerle silah temini anlayışı terkedilmeli, ülkeyi emperyalist devletlere bağımlı kılan hibeler hiçbir şekilde kabul edilmemeli, F-16 savaş uçağı projesi iptal edilmelidir.

h) Ulusal savunma sanayi ülkemizin sanayi ve hammadde potansiyelleri ve kalkınma planları dikkate alınarak geliştirilmeli ve bu temelde Türkiye'nin hangi tür silahları dışa bağımlı duruma gelmeden üretebileceğine karar verilmelidir.

i) Yurt savunması için gerekli olan kendimizin üreteceği silahlar devlet eliyle ve ülkenin özgücüne dayanarak ve çok yönlü dış ilişkiler kurularak sağlanmalı, özel sektörün ve yabancı tekellerin Türkiye'de silah üretimiyle tüm ilişkileri kesilmelidir.

8. TÜRKİYE'NİN DIŞ POLİTİKASI HALKIN AKTİF DEMOKRATİK KATILIMINA DAYANMALI, HALKLARARASI DOSTLUGUN PEKİŞTİRİLMESİNE KATKIDA BULUNMALIDIR.

a) Dış politikada halktan gizli hiçbir adım atılmamalı, halk sürekli dış politika konusunda bilgilendirilmelidir.

b) Halkın ve demokratik bir parlamentonun dış politikayı sürekli denetleyebilmesinin güvence altına alınabilmesi için halkın demokratik hak ve özgürlüklerin sürekli genişletilmesi için çalışılmalıdır.

c) Halkın, onun yığın örgütlerinin ve politik partilerin komşu ülkelerin ve tüm ülkelerin halkları, yığın örgütleri ve politik partileriyle dostluk

ilişkileri geliştirmesinin önündeki tüm engeller kaldırılmalıdır.

d) Faşizmin, ırkçılığın, şovenizmin ve savaşın propagandası yasaklanmalıdır.

e) Çocukların, gençliğin ve halkın barış ülkeleriyle, halklararası dostluk ruhunda eğitimi için her düzeyde ve her olanakla ivedi önlemler alınmalıdır.

Böylesi önlemlere dayalı bir alternatif, ülkemizin ekonomisinin güçlendirilmesiyle, halkımızın ekonomik ve sosyal güvenliğinin sağlanmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. Ekonomide kalkınma ve sanayileşme hedeflerinin öne alınması, halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesi, işsizliğe karşı etkili özel önlemlerin alınması Türkiye'nin ulusal çıkarlara ve ulusal egemenliğe dayalı barışçı bir dış politika izlemesinin nesnel ve öznel koşullarını güçlendirecektir. Bunun tersi de doğrudur.

Böylesi önlemlere dayalı bir alternatif, Türkiye ile bütün devletler arasında, eşitlik ve karşılıklı yarar temelinde ticari, ekonomik, bilimsel-teknik, kültürel ilişkilerin geliştirilmesine ve Türkiye'nin dünya ölçüsündeki yeni bir uluslararası ekonomik düzen kurulması çabalarına katkıda bulunmasına hizmet edecektir. Bunun tersi de doğrudur.

Açıktır ki, böylesi önlemlere dayanacak bir alternatif, ancak Türk ve Kürt halkının güvenliği birlikte düşünülerek gerçekleştirilebilir. Kürt halkının varlığının tanınması ve demokratik haklarının sağlanması, her iki halkı da emperyalizme ve her türlü emperyalist komploya karşı koruyacaktır ve bu sorun gerekçe yapılarak Türkiye'nin dış serüvenlere sürüklenmesini önleyecektir.

Böylesi önlemlere dayanacak bir alternatif, ancak ülkede güçlü bir barış hareketinin gelişmesiyle güvence altına alınabilir. Güçlü bir barış hareketi, halkın barışçı dış politikaya aktif katılımının ve hükümetleri denetleyebilmesinin etkin aracı olacaktır.

SONUÇ

TKP MK'nin Kasım 1985'deki 5. Plenumunda kabul edilen "TKP'nin Barış, Ulusal Güvenlik ve Ulusal Egemenlik Alternatifi" yaşama geçtiğinde:

– Türkiye'ye yönelik savaş tehlikesi uzaklaştırılacak, ülkemizin tüm komşularıyla barış içinde yanyana yaşaması sağlanacak ve Türkiye Ortadoğu'da ve dünyada uluslararası durumun iyiye dönmesine katkıda bulunur duruma gelecektir;

– Türkiye bugünkü, kimseye güven vermeyen, kendisi kimseye güven duymayan durumdan ve uluslararası platformlarda düştüğü yalnızlıktan

kurtulacak; ülkemiz dünya devletler topluluğunda saygın ve onurlu bir yer alacaktır;

– Ülkemize, ulusal bağımsızlığa ve ulusal egemenliğimize yönelebilecek tehdit ve saldırıları geri püskürtmeye yetenekli, halkın desteğine sahip sağlam bir savunma gücü oluşacaktır.

– Ulusal savunmanın ihtiyaçları ekonomik kalkınmayı ve halkın yaşam düzeyinin yükseltilmesini engellemeden ve bağımsızlığa zarar vermeden görece düşük bir maliyetle karşılanabilecektir.

TKP, bütün barış ve demokrasi güçlerini, tüm yurtseverleri, bu alternatifini tartışmaya ve bu istemler için bugünden ortak savaşıma çağırıyor.

TKP, demokratik bir hükümetin ilk günden itibaren bu istemleri yaşama geçirmesi için mücadele edecektir.

TÜSTAV

TKP 1986 ULUSAL KONFERANS TEZLERİ
Tartışmaya açılmıştır.

**Tezler üzerine görüşlerinizi aşağıdaki adrese
göndermenizi rica ederiz. Mektuplarınızda
kimliğinizi açığa vuran, gizli kalması gereken
bilgilere yer vermeyiniz.**

BOX 16 367 S 103 27 Stockholm-İSVEÇ

TÜSTAV